

Intâiu Mai

Ziua florilor, prăznuirea primăverii. Codrii o sărbătoresc învesmântați în podoaba frunzișului fraged, grădinele în bogăția florilor arborilor roditori iar oamenii o întâmpină cu chef și veselie.

„Pelin pe iarbă verde de ziua armindului” este o tradiție care încă mai dăinuiește în sufletele și cele mai sbruciumate ale românilor. Păcuri de familii, roiri de cheflii, cete de băeți, se îndreaptă radioși spre colinele inverzite din jurul orașelor, să soarbă cu nesățiu din aerul îmbalsămat al dumbrăvilor și desigurul pădurilor și din ploștile cu vin după meii fripti tâlhărește pe țigla în blâniele lor.

Câtă risipă de voioșie și comunicativitate!

Un popas fericit la un drum lung și anevoios. — din cale afară de anevoios — în vremile de astăzi, drumul vieții. Rupți de povara acestei călătorii necerute, muncitorii înțeleg să-și întrezeze puterile sleite la umbra binevoitoare a pădurii și la razele călduroase și prietenoase ale soarelui primăverii.

Celace nu găsesc ori nu vreau să caute în invălmășagul vieții lor trudite, primesc cu dărnice de la natura cea atât de primitoare cu toată lumea: căldură, îngăduială și binecuvântare cerească, vădită în blagoslovițele daruri ale milostivului ziditor.

Tărânilor, înfrățiți cu codrul și crescute la sânul naturii, le scapă tot farmecul și toată suavitățile acestei zile. De darurile ei binefăcătoare, dâșii se bucură în continuitate și nu-i mai pot aprecia toate nuanțele scilpitoarelor și frumuseții. Numai orașanul — otrăvit de miasele șanturilor și băltoagelor putrede, de aerul îmbăcșit al birourilor și de exhalajunile incăcioase ale unsoarelor mașinăriilor fabricelor — poate gusta cu toată setea sufletului belșugul de viață isvorit din tot firicelul de iarbă, pitit în umbrele tănuite ale poenilor și crângurilor.

Cât ar fi de dulce și de plăcută această revărsare a orașenilor spre împrejurimile smălțuite de flori și de verdeață, dacă sufletele unora dintre dâșii ar fi inveninate de otrava îngelătoare a ideilor și credințelor bolșevice, de dorințele bolnave de distrugere de ură împotriva oricărui așezământ social, de răzburarea în contra tuturor celor care nu au altă vină de cât munca cinstită, economia, credința și respectul către o ființă supranaturală; rânduiala în viață și continuitatea unei tradiții sănătoase.

Orașul nostru Piatra-N. se bucură de cele mai frumoase poziții pitorești. Locuitorii lui au dat dovezi până acum de statornicie, de disciplină și de respectul tradiției, cu oarecare regretabile excepții.

Petrecerile de întâiu Mai să fie deci și pentru ei ocazii de întărirea legăturilor de prietenie de inviorare și de voioșie. Destule neazururi și greutăți bat cu duimul la ușa vieții. Dece să te mai sporim și noi înșine prin necumpănă și prin svârcoliri de răsăvâire sfârșite în temnițe, în lanțuri și în rugine!

Preot Gh. Vărgescu

DIVORT INTELECTUAL

Știu. Chestiunea pe care vreau să o discut, aici — sumar — va stârni inevitabilele aprobări și desaprobari. Și pentru că e o chestiune ce ne-a mai preocupat pe noi și altădată, discuția noastră va fi categorisită drept încercare de discordie. Dar nu ne interesează cum vom fi priviți. Pe noi ne preocupă obiectivitatea, lumina și dreptatea. Deaceia ne vom spune răspicat părerea, la momentul potrivit.

E vorba despre divorțul dintre studențimea județului și intelectualitatea orașului, divort a cărui sentință a fost definitiv și, pare-se, iremediabil pronunțată, zilele trecute.

Cum ne spune un prieten student, nu vom căuta să desgroapăm morții și nici să răscolim gunoii. Totuși pentru a face inteligibilă situația, este nevoie de unele aduceri aminte. Adică nu. Căci ele — amintirile — sunt destul de proaspete. Renunțăm, deci și trecem la ordinea zilei.

Studenții au organizat un festival. Manifestația lor culturală avea să fie deosebit de interesantă: Se aniversau 40 de ani dela moartea lui Ion Creangă — cel mai de duh povestitor al spiritului ascuțit ce caracterizează pe Românul neaș. Un profesor avea să ție o interesantă conferință. Băeții au muncit cu destulă răvnă pentru buna reușită a intenției lor.

S'a întâmplat însă un fapt deosebit de... nu știu cum să-i spun

Ora începerii programului trecuse de mult. La ora 9¹⁵ — nimeni în sală (în afară de organizatori, bineînțeles). La ora 10

— la fel. La ora 10¹⁵ — tot așa. Abia către 11 a început să se arate — ca un rara avis — rare grupuri de cetățeni binevoitori.

Conferențiarul însă a renunțat de a mai vorbi în fața unui număr restrâns (40-50) de auditori. Și s'a început balul. Cu ce chef, Dumnezeu știe!

Dar studenții nu s'au dat bătăi. Le admir tenacitatea. Au organizat un nou festival, de astădată, nu în folosul lor, ci al ARPEI (Asociația română pentru propaganda aviației). Conferențiarul au găsit pe doi ingineri din București.

Iată faptele celei de a doua încercări. La ora 9, în sală, câțiva studenți și o parte din orchestra regimentului. La 9¹⁵ — același lucru. La 10 — iarăși. La 10¹⁵ — doar câteva persoane în plus.

Pe scenă apare un student înalt, slab ca o umbră, cu o mână în buzunar, cu ochii fixi și cu o bucată de hârtie în cealaltă mână.

— Domnule Comandant, Domnule Director al liceului — (mi se pare erau singurele persoane străine în sală)... Studențimea locală constată cu regret complectă și vinovată desinteresare a intelectualității pietrene față de activitatea ei. Nu am, deocamdată, cuvinte să clasific această atitudine. O vestejesc, însă, cu tot disprețul colegilor mei. O singură lămurire: dacă vreți să știți ce face intelectualitatea orașului nostru, la ora asta, vă pot afirma cu certitudine că ea este sau la vre-o

sindrofie, sau la cinematograful, sau la vre-o bodegă, sau lungită, comod și nepăsător, în pufurile saltelelor și mătășurile plapomelor lenese...

Vă rog să ne iertați... conferințele nu mai pot avea loc.

Cuvintele au răsunat greu de tot.

Și a plecat studentul slab, cu o mână în buzunar, cu hârtia în cealaltă mână și cu glasul tremurând de mânie.

Nu știu ce va fi urmat după aceea. Pe noi ne interesează doar atât: Divorțul între intelectualitatea actuală și cea viitoare, s'a pronunțat greu ca o furtună, cu vorbe tari și grave.

— Dreptatea este a noastră — spun studenții. Am fost aduși la exasperare de atâta indolență și nepăsare, câtă manifestă publicul nostru de vre-o câțiva ani încoace.

— Ba e a noastră — zice publicul. Ne-am săturat de atâta sfidare a simțului de bună cuviință din partea studențimii locale, care de o lungă bucată de vreme și-a pierdut, definitiv, orice măsură a demnității și orice prestigiu.

De partea cui este adevărata dreptate?

Noi o vom spune-o la sfârșit. Până atunci dăm cuvântul celor cărora vor voi să-l ia. Dorim însă ca din discuțiile — urbane, bineînțeles — ce vor urma, să iasă cât mai multă lumină. Ca din lumină să iasă împăcarea. Căci ramura de măsline — semnul iertării — trebuie oferită odată.

C. N. TURCU

VIAȚA LA ȚARĂ

Gh. Hanganu, profesor

Satele noastre, acele așezări pitorești, resirate prin văile răcoase, pe sub colinele împădurite sau pe întinsul câmpiilor bătute de soare și lurtuni, au format întotdeauna numai obiectul curiozității turiștilor sau „masa de manevră” utilizată de politică, ocupație care, de cele mai multe ori, a fost un scop în sine și nu expresia unui ideal.

De departe de sgomotul strident al civilizației, populația satelor noastre și-a conservat sufletul neîntinat, încălzit numai de dragostea „moșiei” udată de sudoarea lor, a codrilor mângâiați de doinele cavalului, a apelor curate ca și viața lor. Acolo, în negura satelor, s'a plămădit, printre neazurile de care totdeauna au avut parte, sufletul, arta și poezia neamului nostru. Sătenii noștri au fost și vor fi oricând expresia românismului ca și rezervorul nesecat de unde se vor ridica energiile acestui popor.

Dar ce puțin s'a făcut și se face pentru ei? Au scăpat în urma sfârșirii eroice prin care au realizat România Mare, de hegemonia marilor proprietari, pentru a intra sub jugul, mult mai greu, al capriciilor economice, de care, în situația lor de mici agricultori dezorganizați economic, nu vor putea scăpa fără sprijinul efectiv al statului. Structura „normală” este sdruncinată; și de o organizare în cadrele noilor condiții economice suntem departe. Cerealele, produsul celor aproape 90% din locuitorii statului român, săteni plugari, și care înainte de război aducea atâta aur în țară, nu mai are nici o căutare astăzi. Plugarii noștri oferă și astăzi tristul spectacol al mulțimii inconștiente și exploatare. Vezi, toamna, șirul nesfârșit al carelor, aducând spre oraș produsul muncii grele de o vară, singurul produs și singurul lor izvor de câștig. La bariere sunt așteptați de cârdul samsarilor organizați după cele mai perfide norme ale speculației, eșalonați pe întinderi de kilometri dealungul șoselelor care le cumpără, cum vor și pe cât vor, ceea ce plugarii au realizat cu atâtea străduințe. Este adevărat că ne-am pierdut sau că suntem concurați în debușurile cereale.

(continuarea în pag. II)

BILANȚ SAPTĂMÂNAL

Săptămâna patimilor s'a încheiat cu înfrământul dezastru dela biserica din Costești. Paștile, aștepta e ca o sărbătoare de odihnă, de reculegere, de veselie, au adus costeștenilor jale și doliu în fiecare casă.

Autoritățile și tot publicul românesc au luat nobila inițiativă de a subscrie sume de bani, pentru strângerea unui fond din care, cu o parte, să se isprăviască noua biserică din târgul Costești, iar cu restul să se ajute — spre slabă consolare — familiile îndurerate.

Capitalei României i-a fost dat săptămâna luminată, să-și vadă adunat tineretul, din toate unghiurile țării, cu ocazia concursurilor organizate de soc. Tinerimea Română și a congresului tuturor cercetărilor din Pomănia.

Cât de impunătoare erau grupurile de școlari și școlărițe, cari în costume naționale și cu placarde, ce le arătau localitatea de origine, parcurgeau străzile Capitalei, într-o atmosferă de înfrățire și de entuziasm patriotic!

Cât de mare este însemnătatea acestor concursuri, cari fac unirea sufletească și educația patrio-

tică a tineretului, nădejdea României de mâine!

În aceeași vreme la Turnu-Severin, corpul didactic își ținea al X-lea congres, unde pe lângă alte chestiuni, s'a desbătut acolo problema drepturilor nesocotite de guvernarea trecută și de cel prezente. În special s'a luat în discuție unele dispoziții ale noului proiect de lege pentru reorganizarea învățământului secundar, care stărbesc adânc demnitatea corpului didactic.

D. L. S.

ZIARISTICA ȘI VIAȚA

N. Pascu, profesor

Viața e o luptă, un sbucium continuu. Cne are vreme să citească tot ce se scrie, să cearnă să aleagă din tot ce liplău asferne pe hârtie! Ocupațiile, lupta pentru trai, nune prea dă răgaz de odihnă și de pătrundere a câștigilor. Nici cel ce lucrează cu mîntea, intelectualul, nici muncitorul nu-i mai ajung orele, nu-l mai ajută puterile să și satisfacă toate dorințele și nevoile culturale; totuși în goana aceasta după fericire, după mai bine, simțim nevoia de a fi informați, de a afla ce se petrece în jurul nostru, zilnic și facem adevărate sacrificii spre a ne informa.

Nu bucură viața bună, ne înfrământă tulburările și frământările care se abat asupra neamului nostru. Și informat cum se așteptau comunică ile de pe front, în timpul războiului, așa

așteptăm sosirea jurnalelor cu vestile luptei de toate zilele.

Citim noi orășenii, citesc muncitorii și țărânii. Ne jertfim bucurios timpul de repaos, la masă sau seara, înainte de a ne cuprinde somnul. Ni-l odăim nu s'a cheltuit mai multă energie și de către informatorii ziariști și de publicul cetitor ca în vremurile noastre și interesul merge crescând și ziaristica progresează cu cât înlunecul neșlinției de carte se împrăștie în masa poporului. Cu drept cuvânt s'ar putea numi ziarul „cartea frământărilor zilei”.

Sorbindu-și informațiile din i. întâmplările și cerințele zilei, din nevoile și diferendele societății, ziaristul este un prețios mijloc între cărmul și popor. Poate fi socotit un aparat de înregistrare al curentelor și frământărilor care clocotesc în mulțime,

de care conducătorii și oamenii politici e bine să țină seama și totodată este și un mijloc de luminare și liniștire a sufletului mulțimii care dorește și aspiră spre o mai dreaptă și mai chibzuită conducere, aflând din ziare gândurile și proiectele celor ce conduc sau aspiră la conducere.

De aceea meseria aceasta de mijlocitor și informator al poporului cuprinde o mare răspundere. — Și s'ar putea pune întrebarea dacă avem ziariști și ziarele care ne trebuie. Proverbul: „Nu semăna vânt ca să nu culegi furtună” se poate aplica destul de bine aici. Zi cu zi se poate strecura în suflete sau otrava bolșevismului, a dezordinii sau doctoria mântuitoare a trupului și a sufletului.

Dacă școala poate și are datoria de a îndruma tineretul ce i se încredințează, ziaristica poate fi socotită o școală a mulțimii, așa de diferită ca formațiune,

dar și foarte influențabilă din cauza puținel pregătirii culturale și educative în majoritate.

Ziarele ca și cinematografele prin popularizarea idelilor și imaginilor ce le răspândesc, pot îndruma, dar și primejdui interese de stat, de familie, de neam. — Se cre ziaristul să fie drept și cumpănit în aprecierile faptelor, dar și pătruns de menirea lui ca luminător al neamului din care face parte.

Unele ziare și-au făcut reclama și-și mențin tirajul prin vești senzaționale, tulburătoare și dăunătoare statului sau neamului. Eu cred totuși că se poate face și ziaristică cinstită. E destul să primim și să ascultăm ritmul vieții, chiar a unei regiuni mai mici, cum este orașul sau județul nostru, ca să avem cu ce umplea coloanele cu știri interesante. Faptele bune ca și cele rele, calitățile ca și defectele

(continuarea în pag. II)

Urmare din pag. 1-a. „Viata la Tară”

lelor noastre, dar nu e mai puțin adevărat că sateanul încasează sub 10 din ceia ce ar trebui să primească.

Legile au îngăduit dreptul de proprietate, declarându-l ca „o funcțiune socială” lăsând porțița deschisă pentru introducerea sancțiunilor contra revalorificării unui bun pe care îl posezi. Pământul însă se muncеște și se va cultiva din ce în ce mai bine, datorită ajutoarelor și staturilor de ordin tehnic, pe care Camerele de Agricultură le pun la îndemână plugarului. Dar ce folos dacă devalorizarea produselor sale merge crescând? Dacă toamna cu scadențele-i neîndurătoare constrânge pe satean să-și desfacă pe nimic recolta?

Avem la îndemână admirabilul instrument al cooperăției atât de larg conceput prin legea din 1929, dar pe care nu l-am utilizat aproape deloc. Alături cu sforțările tehnice pe care le fac guvernele pentru intensificarea agriculturii, trebuie luate grabnice măsuri pentru organizarea economică a plugarilor. Inițiativa trebuie luată de sus și realizarea ei să se

facă prin creșterea tuturor mijloacelor aplicate în țările care domină azi piața de cereale a lumii. Creșterea de puternice centre cooperatiste, care să standardizeze și să desfacă în comun direct, consumatorilor, produsele sateanilor noștri, procurându-le în același timp credite ieftine, pe termen lung, iată ce credem că ar face să dispară rușinoasa speculă în care se sbate azi agricultura. Consolidarea economiei naționale atârnă de independența economică pe care o cere lumea sărăcită și chinată a satelor, prin care tot mai des se aude darabana portărilor.

Dacă li s'a creat o stare socială de sine stătătoare să nu fie înlocuită hegemonia antebelică a marelui proprietar prin aceea a băncilor și samsarilor.

Acolo, departe, în întunericul satelor se aud murmure din ce în ce mai îngrijorătoare. Sunt murmurele mizeriei, e strigătul vieții chinute a acelor cari au făcut totul pentru țara lor și cari sunt gata să facă mâine, din nou, scut pentru apărarea ei. Nu merită oare nici o atenție?... Gh. Hanganu profesor

Cezar Petrescu: La Paradis General

de GEORGE JUVARA

După „Calea Victoriei”, dl. Cezar Petrescu ne-a mai dat un roman: „La paradis general”. Să vedem conținutul său.

Georgei Galea, doctorand în drept și filosofie dela Paris, vine din București la Iași, pentru a lua în primire o moștenire dela o mătușă. Aici găsește pe un vechiu coleg — acum romanțier improvizat — și acesta îl introduce într-un cerc de cheflii ieșeni, clienți zilnici ai localului „Paradis general”. Aceștia sunt: deputatul Panait Bădrăgovi, romanțierul de mai sus Emil Ciugolea, moșierul Costăchel Andrieș, Ionel Florinel, Lu și dușmanul ei Maximilian Ștaic zis „Iata Max”, amicii Ion Panțaru și Mitiță Vlădoianu, ș. a. Tânărul venit se acclimatizează la Iași și devine amic al celor de mai sus.

Instalat în casele moștenite, luă la el pe Emil Ciugolea și pe pictorul Malache Stulpican, pentru a fonda o revistă, cu ajutorul lui Vasile Obedeianu, Isaia Orbalș, Iorgu Celinț și G. D. M. V. Vasiliu Paltin, câlevă celebrității locale. Georgei mai are și nenocul de-a se amoroza de Alina, fiica boierului Iordache Bogza, dar își revine la loc, aflând că ea se va căsători. Războiul mondial curmă chefurile zilnice prezidate de Iata Max; Georgei trebuie să plece pe front. Ceilalți se risipesc.

Când Georgei reveade Iașul de după război — acum eră căsătorit — și în local „Paradisului” de odinioară un cabaret modern cu jazz, nu se poate cîpi de a nu regreta, din toată inima, pitorescul Iașului de altă dată.

1). Autorul ne arată Iașul de altădată: „un oraș calic de pro-

vincie, plin de tinrl și de ruini. Aici și casele au ticuri. Și oamenii se surpă ca ruinele...” (pag. 46). Desigur că autorul exagerează zicând că „n atmosfera acestui oraș este o emanație „care molește individul ca un narcotic”; rolul Iașului în dezvoltarea politică și culturală a țării desminte acest lucru. Dar aici autorul vorbește despre Moldova în genere, luând Iașul ca reprezentant al ei și în acest caz are — într-o oarecare măsură — dreptate.

Tipuri ca Andrieș, Max, Lu, cărciumarul Solomonica, lăutărul Bălănuș, chelnerii Antricot și Japon nu sunt numai ieșeni; ele sunt răspândite în toată Moldova și sunt specific moldovenești. Deasemenea chefurile, birjerii, lăutarii, întregul cortegiu de obiceiuri — care formează prețioasa „coloare locală”, atât de bine redată — fac din acest roman o oglindă vie a vieții patriarcale moldovenești.

2). Ca și „Calea Victoriei”, acest roman are o puternică notă realistă, amestecată însă cu una umoristică. Acest amestec de realism și umor este foarte frecvent și, departe de a ne obosi, ne atrage, din cauza forme literare puțin pretențioase, dar plăcute.

3). Altă parte interesantă a romanului este aceea a digresiunilor cari au loc la chefurile — deci sunt frecvente — și a aforismelor, spuse mai ales de Max.

Acest ansamblu de calități face nu numai ca romanul să fie reușit, dar să fie și primul — și declinul — în acest gen, în literatura noastră.

ideologia vieții cinstite și moralitatea cetățenilor, mulțimea nu poate suferi și prin glasul ziaristului strigă: Nu vrem cadavre morale, vrem trupuri cu simțuri normale și suflete curate în fruntea vieții sociale. Acel ce-și bate joc sau nesocotește interesele, bunul nume, cinstea și celelalte calități tradiționale ale neamului nostru să fie declarat de dușman al poporului și partidele politice să-l îndepărteze.

Mai puțin talent la vorbă sau avere, mai mult caracter și cinstie personală, ne trebuie!

Dacă un ziar poate cât de puțin contribui la această înălțare, merită să-l trebuie încurajat de cetățeni. Aceasta o doresc și „Avântului”

N. Pastu profesor

Colaboratorii noștri ocazionali sunt rugați a ne trimite articolele scrise corect și nu mai mari de două pagini de cael.

— Camera de Agricultură din localitate aduce la cunoștința gospodărilor că va aduce, din Ardeal, porcițineri (vieri și porcele) din rasa Mangalița-York și basna, cu prețul variind între 40—50 lei de Kgr.

Doitorii se pot înscrie la camera Agr. până la 10 Mai, cunoscând că li se va socoti numai prețul de cumpărare — celelalte cheltuieli (transport, taxe și alte riscuri eventuale) se vor suporta de camera de Agricultură, care garantează și puritatea rasei.

Odală cu înscrierea, se va indica rasa și numărul porcelor — depunând și un aconto de 500 lei de fiecare pereche.

— Se aduce la cunoștința tuturor locuitorilor acestui oraș că prin publicația d-lui șef al Poliției locale s'a luat dispoziția ca fiecare trebuie să se prezinte la Biroul Populației pentru a-și viza și schimba buletinele precum și a-și înscrie pe toți servitorii sau serviloarele.

Deasemenea și toți străinii sosiți în oraș trebuie să se prezinte pentru schimbarea buletinelor; aceasta și p. proprietarii de fabrici cari angajează lucrători.

Amenda pentru cei contravenienți este dela 500 până la 1000 lei.

— Ziarul „Avântul” tinde să apară, în mod regulat, de 4 ori pe lună, în fiecare Joi. Pentru asigurarea acestei apariții regulate, rugăm pe abonații, clienții și pe toți cei cari apreciază munca și atitudinea noastră, să ne dea tot concursul lor material și moral.

— Camera de agricultură oferă un premiu de 500 lei tuturor celor care, înțelegând sacrificiile făcute cu plantația șoselelor, vor denunța pe răufăcătorii cari distrug arborii.

Lumea de după război

Mare proces literar

Comitetul școlar depe lângă Comunitatea Israelită, din localitate, a organizat pentru Joi 1 Mai ora 9 seara, un interesant proces literar, în felul proceselor juridice, despre Lumea de după război.

Vor vorbi: Părintele Gala Galațion, cunoscut literat și prof. universitar (ca apărător); D-l Avocat Mișu Weisman din București (ca acuzator); D-l Avocat N. Calmuschi din Piatra-N. (ca procuror); D-l Avocat V. Șoarec din Piatra-N. (președinte); D-l Avocat L. Weintraub din Piatra-N. (ca apărător); Prim jurat va fi d-l prof. N. Stoenescu.

Actul de acuzare este următorul: Acuzăm societatea de după război că în general a lăsat idealurile pentru cari a luptat și a murit generația războiului, precum:

1. Înfrățirea popoarelor;
2. Dezarmarea și pacea generală;
3. Consiliul națiunilor;
4. Libertatea naționalităților;
5. O mai accentuată dreptate socială.

De o parte s'au cînsilit o serie de așezăminte ca liga națiunilor, pactul Kellog, etc. iar pe de altă parte națiunile se înșală reciproc, se urăsc reciproc și așteaptă ceasul judecării.

Indivizii de după război lipsiți de ideal, de morală, străbătuți de ambiții, de interese personale, preocupaji și urmăriti de mirelul îmbogățirii, caracterizează în general pe omul postbelic.

Dată fiind importantul chestiunilor puse în discuțiune nu ne îndolm că toți intelectualii piețeni vor lua parte, cu un deosebit interes, la acest proces literar.

— Minist. de Intern. fiind informat că unele prefect de județe și chesturi de poliție, eliberează cu mere ușurință pașapoarte bărb. lor între 21 și 50 ani, a dispus să nu se mai elibereze pașapoarte bărb. între acești ani decât dacă vor prezenta avizul Cercului de Recrutare.

Deasemenea tinerilor între 18—20 ani, nu li se vor elibera pașapoarte de cât celor cari pleacă la studii în străinătate având la bază: bachelauratul din țară și totodată dovezi că au mijloace de trai în străinătate.

— În noaptea de 15 spre 16 April a. c. au ars niște lucruri casnice din casa locuitorului D. Geantă din Broșteni. Intrucât s'a găsit fereastra deschisă și niște chibrituri se bănuiește că răufăcătorii au voit să dea foc casei fără ca să reușească însă. Șeful postului cercează.

— Ziarul „Avântul” nu a apărut săptămâna trecută din cauza sărbătorilor Paștilor.

REVISTE — ZIARE

Primim la Redacție:

„Școala și familia de mâine” anul III No. 20 și 21 (Decembrie 1929 și Ian. 1930) București.

„Revista societății Tinerimea Română”, anul XI No. 5, 6, 7 și 8 (Ian., Febr., Martie, și Aprilie 1930) București.

„Tribuna” ziar săptămânal, politic și informativ, anul I-lu No. 10. București.

BANCA NEGUSTOREASCĂ ROMÂNĂ

SECȚIA COMISION

STR. PETRU RAREȘ, 8 — PIATRA-N.

ELECTRICE

Securi „MAZDA”. La 4 becuri se dă unul gratis. La 150 becuri se dau treizeci gratuite. Material electric cu prețuri de concurență. Material de confort electric. Ventilatoare, Mașini de călcat, Mașini de frezat părul, Ibrice, Aspiratoare, Ceasornice electrice.

AUTO

Cauciucuri Firestone, Continental, Dunlop, Engleber. Piese de schimb, Accesorii.

Condițiunile și prețurile cele mai avantajoase

! Cerați și vă veți convinge!

Ca la mama acasă!

puteți fi serviți numai la

Restaurantul și Cofetăria I. Sobolevski

Strada Elena Cuza 3, la Soc. RAPID

cu mâncăruri calde și reci la orice oră din zi, având și un bogal asortiment de Prăjituri, Fursecuri, Bonboane și Ciocolată, etc. Cu ocazia Sf. Sărbători se primesc tot felul de comenzi de cozonaci și pască, precum și comenzi pentru Nunți și Baluri. Deasemenea am pus la dispoziția clienților mei, cele mai bune calități de vinuri, bere și băuturi spirituoase, precum și renumitul rachiu „Kidusch”.

Spre convingere vă rog a mă vizita.

I. SOBOLEVSKI

BODEGA CARPATI

(FOST 10 MAI)

DIMITRIE I. COMAN

A pus în consumație vinurile cele mai renumite din vile domnului I. Antoniu ce întrec pe ori care altele. Are un bogat bufet asortat cu cele mai fine bunătăți — cu prețuri de reclamă ce destid orice concurență. Vizitați spre convingere.

La Restaurantul, Bodega și Cofetaria

„CAVALER” V. Coroi

Petru-Rareș 2 — Piatra-N.

Se găsesc în permanență cele mai delicioase mâncăruri calde și reci pregătite de un bucătar specialist

Patiserie de cea mai bună calitate proaspătă în fiecare zi.

Mare asortiment de Bonbonerie. Se primesc comenzi de cozonaci, cornuri, pască și orice articol de cofetărie cu prețuri convenabile.

Vinuri de Odohești naturale. Mari reduceri de prețuri pentru acasă.

Vinuri în sticle înfundate; champagne, licheruri, coniacuri, romuri, mastică, malaga, vernut dela cele mai renumite case.

Consumați spre convingere.